

Fotó: Bíró András

Szerlem

ahogy a szél meglebbenti a függönyt
nem a függöny, nem a szél. A lebbenés.
(Fodor Ákos)

Kedves Olvasó!

A szerelem nincs korhoz kötve. Bennünk van, a zsigereinkben. Alapvetően mindig szerelemesek vagyunk, először az anyukába, az óvó nénibe, játszótársba, filmhősbe, énekesbe. Persze ezek nem igazi szerelmek, csak úgy hisszük. A szimp-tómák hasonlóak, nem unjuk meg soha a látványát, izgatottak leszünk, ha meglátjuk, álmodozunk róla, stb. Kamaszkorban magába a szerelembe vagyunk szerelemesek és alig várjuk már, hogy ez testet is öltjön. Majd jön az első, ártatlan szerelem, mely egész életünkre kihat és akár beteljesül, akár nem, míg élünk, emlékszünk rá. Kamaszkorom egyik meghatározó filmje, a Jeremy – mely ma már ártatlannak tűnően, de szerintem nagyon kedvesen, finoman, sőt talán a mai fiatalokhoz is szólóan mutatja be az első szerelem mindent elsöprő érzését.

Később aztán eljön az igazi, a nagy ő, mely már életünk további alakulását teljes mértékben meghatározza, hiszen ő lesz a párunk, gyermekeink apja/anyja, a családuknak alappillére. A lán-golás, a nagy szerelem intenzitása változhat az évek során, de nem múlik/múlhat el. Persze erre vigyázni is kell, nem szabad elhanyagolni, nem magától értetődő. Vigyázzunk a hajcsavarókkal, elhízással, borostával, kinyúlt mackó nadrággal. Ezek mind alkalmasak a szerelem megőlésére. Hiszen ezek az úgy-mond külsőségek, igénytelenségek mind azt sugallják, így is jó leszek neki. Aztán mi csodálkozunk a legjobban azon, ha párunk már nem úgy viselkedik velünk, mint annak idején. És az sem igaz, hogy bizonyos korban már nincs szerelem, már nem való(?!). A szerelemre mindig szükség van, hiszen Caramellel együtt vallom – a szerelem az egyetlen lélekdonor. Nem hiszek az ún. kapuzárási pánikban sem. Az „olyan” esetben is csak a kedvességet, a szépet, a meghittséget keressük, kutatjuk, amit valahol elveszítettünk. Azt a régi érzést, izgalmat, borzongást, bizsergést. Véleményem szerint az ember akkor öregszik meg, ha belenyugszik a szerelem elmúlásába, hogy őt már nem szereti senki és ő sem szeret már senkit. Ezek a gondolatok most itt a magazin lapjain persze idegenül hatnak. Hiszen olvasóinkban a szerelem teljesen, mindent kitöltően megvan, s nem is értik, hogy ez valaha meg is változhat. Pedig még nagyon sok minden alakul át a közös életükben, de a szerelem, az egy örök szövetség, ami összeköt. Igen tudom, a gyerek, a közös emlékek, a létrehozott javak is, de ez az érzés mindig meg kell, hogy maradjon, ezt senki nem veheti el. Egy felbecsülhetetlen kincs, melynél csak akkor érezzük, hogy mennyit ér, ha mégis elveszítjük...

Olvasó